

aigua viva

Parròquia de Sant Jaume, d'Arbeca • Núm. 100 NADAL 2015

ARA I AQUÍ

TORRENTS D'AIGUA VIVA

Us escric unes breus paraules per a felicitar-vos per haver arribat al número 100 de la revista Aigua Viva i al 25è aniversari de la seva primera publicació. És una fita que molt poques revistes d'aquest estil han aconseguit.

Tinc en el pensament i en el cor a totes les persones que al llarg d'aquests anys han omplert les pàgines de la Revista, i de manera molt especial Mn. Anton Bru (a.c.s.), que va ser qui va impulsar la creació d'aquesta veu a la parròquia i a l'arxiprestat.

Estic segur que des de la Casa del Pare continuarà impulsant aquest «petit miracle» de sortir de manera tan regular.

Penso que són molt importants aquestes publicacions, perquè contenen la història viva, la narració de tants esdeveniments que, si no es difonguessin per un mitjà escrit com aquest, es perdrien. Són fonts realment d'aigua viva, fresca, que ens ajuden a recordar el que hem viscut, i a deixar un llegat de tants fets per a recordar-los nosaltres i també per als qui vindran després.

De nou la meva enhorabona a tots els qui feu possible aquesta publicació, i el desig que el número 100 i les noces d'argent siguin un impuls per a continuar donant aigua viva als esdeveniments més importants.

Amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat
Novembre 2015

FELIÇOS CENT NÚMEROS, AIGUA VIVA

Feliços cent números d'Aigua viva perquè, en llegir-los, coneixem el batec de la Parròquia i en participem.

Permeteu-me que comenci amb el símil de les benaurances perquè em sembla del tot escaient. Aigua viva fa 100 números. És un bon motiu de satisfacció per a la Parròquia d'Arbeca, que n'és l'editora, i per als lectors que la gaudeixen, un conjunt de 500 subscriptors, malgrat que aquests no tinguin la consideració com a tals perquè és una publicació no venal.

És una publicació periòdica de informació parroquial en català, i ve a ser com un full parroquial. El seu objectiu és donar a conèixer les activitats dutes per la Parròquia, els esdeveniments més significatius, oferir textos religiosos o bíblics per a la reflexió, facilitar el cens demogràfic dels feligresos i aportar fets vivencials dels col·laboradors; és a dir, un resum de la vida parroquial durant el trimestre. Tot amb la voluntat de transmetre els continguts des dels valors de l'esforç i de la il·lusió.

És trimestral per explicitar la seva presència en temps litúrgics significants per a la Parròquia, com són la Pasqua, Sant Jaume, Santa Creu i Nadal.

El seu àmbit geogràfic aconsegueix una doble projecció d'acord amb les divisions administratives eclesiàstica i territorial: l'arxiprestat i la comarca de Les Garrigues. Així, doncs és una eina de difusió de les activitats parroquials d'un context geogràfic limitat on la gent s'hi veu reflectida perquè expressa i parla de la vida més propera. Fomenta l'esperit de comunitat, però no l'esperit de campanar que sempre ha evitat.

La presència d'aquesta publicació senzilla, però interessant, des de la Pasqua de 1991, ha estat i és un producte documental de la Parròquia d'Arbeca.

Pel que fa el seu aspecte formal, podem dir que:

-És una publicació periòdica en forma de butlletí que, des dels seus inicis, manté el mateix format físic de díptic. En un principi i fins el número 75 varen ser 2 fulls a color. A partir del número 76, es va ampliar a quatre pàgines amb il·lustracions en blanc i negre. Ha publicat algun número especial o extra.

Pel que fa el contingut, està distribuït en les següents seccions fixes:

Capçalera: El títol i un dibuix amb caràcter de logotip

Ara i aquí: Editorial o article de portada

Es fa saber: Els aspectes demogràfics i socials de la Parròquia, les activitats de culte, les assistencials, les de l'arxiprestat i les de les corals, entre altres.

Vivències: Aportacions personals de fe

Ho diu la Bíblia: Comentaris sobre textos bíblics

Garbellant: Recull de textos sobre tradicions i curiositats i pensaments de personalitats

Entrevista: Diàleg amb creients que aporten les seves creences i vivències de la fe

Per què aquest títol? Perquè l'Aigua es font de vida temporal i eterna. Una referència bíblica present en l'Antic i Nou Testament i recollida per l'Església en el sagrament del baptisme.

La capçalera i les dues primeres seccions 'Ara i aquí' i 'Es fa saber' sempre han mantingut la mateixa ordenació, però a partir de la tercera secció, la seqüència canvia en alguns números.

L'equip d'aquesta publicació, està format des dels inicis, per la coordinada, M. Teresa Quintana, un equip de redacció i uns col·laboradors. El rol de la coordinadora ha estat un puntal per mantenir la continuïtat i l'esperit inicial de la publicació, sempre amb el vistiplau del rector, que n'és l'editor com a responsable de la Parròquia, malgrat no ser explícit en la publicació. Aquest nucli de persones que, des dels inicis, li dona vida és obert per facilitar la

col·laboració de les aportacions de voluntaris i tenir més projecció.

És accessible a internet en el web de la Parròquia: <http://www.parroquiaarbeca.cat/aigua-viva/>

Aigua viva ofereix un diàleg interactiu, fomenta la reflexió i el desig d'espiritualitat; ajuda a la comprensió de situacions i vivències personals i a la coneixença d'aspectes inèdits. És una publicació de base religiosa, però alhora és també un indicador cultural de la vida de la Parròquia donat que les publicacions són indicadors culturals de les institucions i, per extensió, de la vila d'Arbeca i dels pobles que formen el corollari de l'agrupació arxiprestal.

És, per tot plegat, mereixedora del nostre respecte i admiració per la seva tasca continuada i mai interrompuda, per saber mantenir un to col·loquial i alhora profund, per oferir-nos un producte documental que ens ajuda al creixement espiritual i alhora intel·lectual en quant a facilitador de pensament i de reflexió. Desitgem que Aigua viva no s'aturi, que continuï el seu camí i que, fins i tot l'ampliï, per ajudar-nos a sentir que formem part de la comunitat parroquial i poder viure l'esperit de la Unitat.

Moltes gràcies, Aigua viva

M. Carme Sans Moyà

Arbeca, Nadal de 2015

ES FA SABER...

Parròquia

A cura de Concepció Motlló i Sans

DEMOGRAFIA (Període de Sant Sta. Creu a Nadal)

Baptismes: (no n'hi ha hagut cap)

Casaments: (no n'hi ha hagut cap)

Exèquies: 23 - 09 - 2015 Manuel Duch Aixalà, 80 anys
29 - 09 - 2015 Carme Sans Ballesté, 83 anys
16 - 10 - 2015 Trinitat Miró Sanfeliu, 92 anys
21 - 10 - 2015 Rosa Ballesté Capdevila, 89 anys
25 - 10 - 2015 Ramona Vidal Camins, 93 anys
29 - 10 - 2015 Ramona Duch Sans, 77 anys
01 - 11 - 2015 Antonia Sans Navés, 87 anys
06 - 11 - 2015 Ramón Solé Vallverdú, 92 anys
19 - 11 - 2015 Concepció Rey Ribera, 88 anys
21 - 11 - 2015 Isabel Palomar Linares, 87 anys
21 - 11 - 2015 Tomàs Castellà Nosàs, 92 anys

ACCIÓ PASTORAL

CULTE

Com cada any, a l'octubre, s'ha celebrat el Mes del ROSER amb el res del Rosari cada dia preparat pels mateixos laics.

El Sr. Arquebisbe va concelebrar l'Eucaristia del diumenge 25 d'octubre a Arbeca. En el curs de la celebració es va fer el nomenament de Laica amb Missió Pastoral a Concepció Motlló i Sans.

Com cada any per la festa de Tots Sants i a la tarda, es féu la pregària al cementiri. I el dia dels Fidels Difunts, al matí, s'hi celebrà la missa.

El diumenge 15 de Novembre, es va celebrar l'Eucaristia commemorant el dia de la família. Es va convidar a totes les famílies i matrimonis, però d'una forma especial, als qui celebren durant l'any els seus 25 o 50 anys de casats.

Dia de la família. Foto de Josep Bellart

A partir del mes de desembre, hi haurà Celebració de l'Eucaristia: dimarts, dijous, i divendres. I Celebració de la Paraula: dilluns i dimecres.

CATEQUESI

Amb el començament del nou curs catequètic, s'ha anat fent les corresponents reunions de catequistes i pares. També s'està organitzant la missa per als infants, preparada per ells amb el desig de gaudir-la junt amb els seus pares en aquest temps d'Advent.

El curs bíblic continua fent el seu camí, aquest any amb molta participació. Estem contents; seguim amb l'Introducció al Nou Testament, quan la Paraula es fa Escripura, de Rodolf Puigdollers i Nobom.

CÀRITAS

Càritas Parroquial, dona les gràcies a la col·laboració de moltíssims voluntaris/es, que han anat a la recollida del "Gran Recapte" organitzat pel Banc dels Aliments. Ha estat tot un èxit. "Gràcies."

Estem a les portes de Nadal, i, com sempre, Càritas torna a repartir les caixes a les botigues del poble, esperant i confiant recollir aliments per poder-los compartir amb totes les famílies, que en aquests moments ho necessiten. És una mostra de solidaritat que sempre ajuda.

CONSELL I VOLUNTARIAT

El Consell Parroquial, reunit el dia 27 de Novembre, va voler agrair al Sr. Ramon Reñé Comenge la seva tasca, d'aquests 40 anys de servei a la parròquia, a la comissió d'economia.

Foto de M. Carme Llobera.

Els Germans de la Creu Blanca del Castell del Remei, donen les gràcies als grups de voluntariat que, aquest any, varen fer 400 panellots que van sortir riquíssims. En aquest dia tan especial de la castanyada, en varen fer 400 cents. Els Germans i els interns disfrutaren d'aquests dolços tan típics d'aquest temps.

RELACIONS

L'Ajuntament ha demanat una vegada més la sala d'actes de l'abadia. Es va obrir les portes per oferir una comèdia d'intriga, emocions, malentesos...amb el grup de teatre l'A. R.C. R. de Fals, "Método 33".

Arxiprestat

A cura de Rosa M. Sànchez i Cornadó

El dia 25 d'octubre a Belianes s'hi confirmaven l'Adrià de Maldà, el Jordi, el Pau, la Laia i la Lidia de Belianes. Aprofitant l'avinentsa de la presència del Sr. Arquebisbe es programà pel mateix dia l'enviament de la Concepció Motlló Sans com

a laica amb missió pastoral a l'agrupació de parròquies d'Arbeca, Belianes i Els Omellons. I encara, donada la proximitat del meu comiat en aquest arxiprestat s'organitzà un dinar d'agraïment pels 28 anys de servei fent camí amb tots vosaltres.

Un dia, doncs, entranyable per cadascun dels actes i allò que els motivava: presència d'Església entre nosaltres amb matisos diferents.

Particularment vull deixar constància del meu agraïment, sabeu que marxo amb la motxilla molt plena d'experiències i records; han estat 28 anys plens d'una gran riquesa humana i eclesial. Gràcies a tots i fins sempre!

Enviament Concepció. Foto Rosa M. Sànchez

Confirmació a Belianes. Foto Rosa M. Sànchez

HO DIU LA BÍBLIA

A càrrec de Manel Morgades i Rosell

Aquest mitjà de comunicació que teniu a les mans, us ha vingut a trobar per parlar-vos de fe durant molts anys; ho ha fet cent vegades. L'AIGUA VIVA ha volgut ser durant tot aquest temps un instrument per apropar la paraula de Déu, les vivències, el fet religiós i la vida parroquial als feligresos. El nom d'aquesta publicació no va ser triat a l'atzar; el vam pouar a l'evangeli. A la Bíblia, de cap a cap, l'aigua hi té un paper molt important, però, tanmateix, el text més emblemàtic és el de Sant Joan, que posa en boca de Jesús aquestes paraules: "...qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més tindrà set...". Aquesta aigua és l'AIGUA VIVA, és Déu mateix.

Nosaltres, humilment, us hem volgut ajudar a trobar el Déu de Jesucrist. Us deixem amb el text de Joan que creiem que us il·luminarà més que les nostres paraules.

AIGUA VIVA (Jo. 4, 5-15)

»Arribà [Jesús], doncs, en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia. Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu:

-Dóna'm aigua.

Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar. Però la dona samaritana preguntà a Jesús:

-Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana?

Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué:

-Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: "Dóna'm aigua", ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva. La dona li diu:

-Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D'on la trauràs, l'aigua viva? El nostre pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. ¿Que potser ets més gran que no pas ell?

Jesús li respongué:

-Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna.

Li diu la dona:

-Senyor, dóna'm aigua d'aquesta! Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pouar.

Pou de Jacob, Samaria (Israel). Foto d'arxiu.

VIVÈNCIES

EL REPTE DEL NÚMERO CENT

En voler escriure la meua aportació en la commemoració del primer centenari dels números de l'AIGUA VIVA se m'acut a la memòria un passatge de l'Antic Testament, inserit en el llibre del profeta Ezequiel, on descriu la visió que va tenir en el doll d'aigua que naixia del Temple i que diu així: ".....A banda i banda del riu creixeran tota mena d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre tindran fruit. Cada mes donaran una collita nova, perquè l'aigua que els rega neix del santuari. Els seus fruits serviran d'aliment i les seves fulles seran un remei." (Ez. 47,12)

Salvant les distàncies que hi pugui haver entre el profund simbolisme d'aquell relat bíblic i el modest capteniment de la nostra revista, sí que es pot afirmar que, en aquests vint-i-cinc anys de vida, l'AIGUA VIVA ha anat assaonant, cada trimestre els conreus, consistents en el bategar de la vida de la població, procurant de donar el seu fruit: "quan n'és el temps, sense perdre el seu fullatge".

Que aquesta joiosa commemoració del centenari, més que la celebració d'haver aconseguit una meta, sigui la plataforma de llançament vers el futur. Un futur que es pugui amarar d'aigua viva, que assaoni suaument els nostres assedegats rostolls.

Endavant i per molts anys!

Antoni Pau Sans

PASQUA 1991 AIGUA VIVA Núm. 1

En començar aquest relat, voldria mostrar el meu agraïment al grup inicial d'AIGUA VIVA i a totes les persones, que posteriorment, han fet l'equip, han col·laborat, han llegit o, simplement han estat observadors d'aquesta humil publicació, filla d'un grup de gent de bona voluntat i hereva d'uns mitjans de comunicació que han esdevingut arbecuins al llarg dels anys, Però d'una presència constant, en el temps que Mn. Anton va ser rector de la Parròquia d'Arbeca.

Mn. Bru ha estat un dinamitzador cultural i, si la llengua es presta a ser considerada com un fenomen accelerador de la cultura i, si és escrita, encara més, va fer ús dels seus grans recursos per promoure un mitjà que ajudés, per mitjà de la llengua, a fer un camí de diàleg, de consciència col·lectiva, d'aprofundiment personal i de progrés. Així va néixer AIGUA VIVA, la Pasqua de l'any 1991.

NADAL 2015 AIGUA VIVA Núm. 100

Es diu que el treball en grup, educa i fa madurar les persones. És ben cert. Permeteu-me recordar el petit grup - inicial de l'Equip de Redacció: Mn. Anton, Joan Cañas, Antoni Pau i servidora. La seva bondat i el gruix intel·lectual adobat amb optimisme, bones idees i il·lusió per l'obra engegada, convertia les reunions en espais de bons aprenentatges. El contacte interpersonal esdevingué sincer i amistós. Les discussions ideològiques i operatives anaven per camins de fòrums acadèmics. Rebin el meu senzill record.

Quan la revista va veure la llum, va tenir bona acollida i van ser moltes les persones que van fer arribar la seva opinió, sempre respectuosa i franca.

Els anys han portat canvis: s'ha passat de 4 colors aparellats amb els de la natura, blau, Nadal; verd, Pasqua; groc, Sant Joan i beig fort, Santa Creu, a un de blanc per tot l'any. També el

nombre de pàgines: de 4 a 8, així com la lletra i l'emmarca't. La tipologia canvia i la modernitat s'imposa.

L'esperit es manté, amb més continguts que són obra de l'actual equip, i dels col·laboradors.

Han passat vint-i-cinc anys des d'aquell número 1, de color verd, color d'esperança de brots que donaran fruits...

Hem arribat al número 100 el Nadal del 2015, fidels a l'esperit parroquial i a la mentalitat netament cristiana. Hem transmès el missatge?

L'Equip de Redacció, amb Mn. Manel al capdavant, és conscient de la responsabilitat i de l'esforç que suposa donar continuïtat a una publicació per senzilla que sigui.

El grup és treballador i s'engresca amb la feina ben feta. La seva disponibilitat i el seu bagatge cultural, permeten mirar el futur amb optimisme. PER MOLTS ANYS.

M. Teresa Quintana

Hem recollit comentaris de diversos lectors d'AIGUA VIVA, així com de col·laboradors.

Heu-ne ací una mostra:

Conxita Argilés (mestressa de casa)

"Espero la revista amb moltes ganes i la llegeixo tota. M'agrada molt l'Entrevista" i el "Garbellant". També les demés seccions. Si no es publiqués la trobaria a faltar"

Montserrat Culleré (bibliotecària durant 15 anys de la Biblioteca Parroquial en els seus inicis)

"M'agrada AIGUA VIVA perquè t'assabentes de coses de la Parròquia i de l'Arxiprestat. Els escrits els trobo enriquidors, doncs et fan reflexionar. Guardo tots els exemplars que han sortit i els envio a la Gna. Anna que està a Guissona i a la Gna. Hoyos, a Madrid i sé que els hi fa molta il·lusió perquè és una manera de tenir contacte amb Arbeca" Per molts anys.

Jordi Perera (membre del Consell Parroquial)

"M'agrada l'AIGUA VIVA perquè explica coses del poble, però penso que s'hauria de modernitzar. Hauria de tenir més imatges, si pogués ser amb color i un altre tipus de lletra. També el logotip es podria modificar. Encara que sigui d'àmbit local i arxiprestal, es podria fer ressò d'activitats d'ONG i la seva projecció. Els continguts m'agraden, però potser hi posaria alguna secció encarada al jovent. Veig el possible canvi una mica difícil, però per provar, no es perdria res".

GARBELLANT

HISTÒRIA DE NADAL

La festa de Nadal, possiblement, és la més universal. Gairebé tots els pobles, especialment els cristians, celebrem l'esdeveniment de la vinguda del Messies.

Cada país, cada espiritualitat, ha format a l'entorn d'aquest fet tot un plegat de festes que s'han centrat en el Naixement de Jesús, i han adquirit un aire més emotiu des que Sant Francesc va construir el primer Pessebre, record del sublim esdeveniment de Betlem.

Tots hem fet el nostre Pessebre, hem seguit la tradició dels nostres pares i hem ensenyat a fer-lo als nostres fills i néts (els qui ja som avis).

Jo tinc un bell record d'una història de Nadal. No és pas un conte, és una realitat que m'han explicat les meves cosines. Tenien vuit anys i vivien en unes masies. Eren unes deu o dotze cases situades molt a prop del poble.

A les vigílies de Nadal volien fer un Pessebre però no tenien les figures principals; tan sols tenien quatre pastors. Les seves mares els deien: "ja el farem l'any vinent que podrem comprar figures". I vet aquí que, sense ni Sant Josep ni la Mare de Déu, elles estaven decidides a fer el seu Pessebre aquell dia. Sense pensar-s'ho dos cops van agafar la senalla i van dir que anaven a fer verd i molsa. Marxaren senderons avall tot saltant i rient. De sobte, se'ls va desprendre una pedra del camí i, en aquell forat del marge... trobaren les figures que no tenien! Varen quedar tan sorpreses que no sabien què dir, ni què fer. Agafaren la figureta de Sant Josep i la de la Mare de Déu i corrents marxaren cap a la casa.

En arribar a casa no tenien alè, quasi no podien ni parlar. Quan les mares i veïnes varen veure les figures i escoltaren el que els hi havia explicat, quedaren tan sorpreses com elles.

Amb joia acabaren el seu desitjat Pessebre, tot col·locant les figures dins la cova.

La meva cosina sempre m'ha dit: "Va ser un miracle!"

Sí, un miracle de Nadal!!

BONES FESTES

Anna M. Rovira Solé

ENTREVISTA

A cura de M. Carme Llobera i Sorribes

El dia 25 de juny del 2008, el Sr. Arquebisbe firmava la jubilació de Mn. Anton, i nomenava Mn. Manel Borges i Anguera, nou Rector de la nostra Parròquia. La presa de possessió va ser el 14 de setembre del 2008, festa de l'Exaltació de la Sta. Creu. Expressava esperança i il·lusions, tornar una mica del que va rebre de Mn. Anton, treballar en equip, en definitiva, "servei sí, servilisme, no" frase que li hem pogut escoltar.

Per Pasqua de 2010 (Aigua Viva núm.77) Mn. Manel va considerar necessària una renovació de l'Aigua Viva. Avui que la publicació ha arribat al núm. 100, l'entrevista es fa al Rector.

Mn. Manel. Església Sant
Jaume d'Arbeca.
Foto de M.C. Llobera

1.- Quines paraules diria als lectors de l'Aigua Viva, ara que arriba al número 100?

Gràcies. És cert que el treball dels redactors ha estat essencial, però si no hi hagués lectors, de què ens hauria servit?

Perdó. Pels petits o grans errors.

Continueu estimant i col·laborant per la continuïtat i millora.

2.- Se sent unit a la gent d'Arbeca?

Més del que pot semblar i menys del que voldria. Res del que passa a Arbeca, tan a les institucions com en les persones m'és indiferent, però també és cert de que moltes coses et passen per alt o quan te n'assabentes ja has fet tard. Avui més que mai és necessari el treball de conjunt entre laics i preveres, per fer més estreta aquesta unitat.

3.- Què destacaria del tarannà de la nostra comunitat parroquial?

El voluntariat. Som una comunitat de gent gran que destaca per la força del seu voluntariat, formada màximament, per dones i que, en general, fa molts anys que estan al servei de la parròquia. Algunes i alguns, quan jo era vicari (1972- 75) ja eren nois/noies al servei de la comunitat.

També hi ha un bon nombre de gent gran i no tan gran, no practicants, però que estimen la parròquia i reconeixen tot el que es fa i s'ha

fet, sobre tot de la mà de Mn. Anton, a favor del poble i dels més marginats.

4.- Veu la comunitat parroquial d'Arbeca amb un projecte d'església que camina?

Tota comunitat parroquial és Església que camina, amb els seus alts i baixos, amb plors i rialles,En la celebració dels 325 anys de l'església dèiem: Església que camina amb el poble. Jo crec que avui podem continuar dient-ho.

5.- La marcat la petjada de Mn. Anton?

Sí, i Molt. El vaig conèixer l'any 1970 quan vaig ser nomenat rector de Belltall i Ciutadilla i junt amb dos companys de curs que foren nomenats rectors, un de Sant Martí de Maldà i Rocafort de Vallbona, l'altre de Guimerà i Nalec. Els tres varem posar-nos a viure a Sant Martí de Maldà i a treballar bastant en equip. Com a membres de l'Arxiprestat el vaig començar a tractar i en ell vàrem trobar molta acceptació en la manera de treballar. Dos anys més tard, els dos companys es secularitzen i el Dr. Josep Pont i Gol em proposa, amb l'excusa de que jo era Consiliari Diocesà de Minyons Escoltes i, Mn. Anton Vicari Episcopal, ser Vicari d'Arbeca i encarregat del Vilet. Són dos anys d'intensa convivència. Després hi ha un període de dotze anys en que estem distanciats, però relacionant-nos força (jo exerceixo el meu ministeri sacerdotal a l'Arxiprestat de l'Alt camp) i el 1988 sóc nomenat rector de Sant Martí de Maldà, Rocafort i Nalec (el Mn. va tenir molt de pes en aquest nomenament). Ens retrobem a nivell arxiprestal i quan ell es fa càrrec de la parròquia de Belianes l'ajudo amb l'Escoltisme. Fa set anys vaig tenir l'honor de tenir-lo com a rector adscrit i poder estar amb ell quan el Senyor se l'emportà a la casa del Pare.

Dels meus 47 anys de sacerdoti, 33 els he compartit amb Mn. Anton, això ha fet que el mossèn fos per a mi un gran amic i un gran mestre.

6.- Troba a faltar la presència dels joves a la seva parròquia? Com els engrescaria?

Trobo a faltar els joves, els infants, els pares dels infants... Jo he vist i patit com els joves que eren a la parròquia (si és que estar-hi vol dir fer de catequistes, monitors,...) anaven marxant. En un principi em preguntava ¿què he fet perquè se'n vagin?... Ara em pregunto ¿com puc tornar a engrescar els qui han marxat i aconseguir que vinguin els que mai hi han estat?. No sé trobar la forma. El Papa Francesc ens diu que cal sortir a buscar-los, és cert, té tota la raó, però com fer-ho?. Jo avui em dic a mi mateix: Manel procura estar tan a prop com puguis per donar-los la mà si te la demanen. Ja sé que això és poc, però és el que avui sento.

7.- Què el fa riure?

Crec que riure és una bona teràpia, hauríem

de riure més. A mi en fa riure trobar-me amb els amics i recordar el passat tot rient-nos de nosaltres mateixos. Riem del que aleshores ens va fer riure i ríem de tot allò que ens semblava un problema i ara, vist amb la perspectiva del temps, ens adonem que ens en vàrem sortir prou bé o que no n'hi havia per tant!.

8.- Què el fa plorar?

El plor dels qui ploren. Sóc de llàgrima fàcil, ho reconec, però el dolor i patiment dels altres em commou.

9.- El Papa Francesc, què li transmet?

Il·lusió i esperança. Sempre he cregut que l'Esperit Sant guia l'Església, però també és cert que venim d'uns llargs anys en els que donava la impressió de que estàvem encallats, que fèiem marxa enrere. El Papa, amb la seva senzillesa i humilitat, ha renovat les il·lusions de molts, i ha fet trontollar les seguretats d'uns quants.

La seva senzillesa no s'oposa a la seva fermesa a l'hora de treballar per la purificació de l'església. Fermesa i senzillesa que em recorda les imatges de Jesús expulsant els mercaders del temple, però també la d'abraçar als infants, tocar el leprós, les llàgrimes a la mort de Llätzer...

10.- Veu l'espiritualitat com a motor d'acció evangelitzadora?

És el motor de la nostra vida i la vida de l'Església. L'Espiritualitat entesa com aquella experiència de sentir-nos plens de Déu, de tenir consciència, com ens diu Sant Pau: "Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi" (Ga.2,20). Sense aquesta vida interior no pot haver-hi evangelització, ja que evangelitzar, per a mi és projectar enfora el que portem dins i personalment confesso que això no és fàcil. La majoria dels cristians creiem en Jesús, però no hem fet una opció plena per Jesús i el seu missatge. I ens quedem amb uns ritus vuits, sense la força de l'Esperit.

11.- Fa pocs dies s'ha acabat a Roma el Sínode sobre la família. Com veu la família en el moment actual?

On és la família? La família ha de ser la primera cèl·lula de l'amor humà. En ella aprenem a estimar, és a dir: dialogar, acceptar-nos amb les qualitats i defectes, a ser per l'altre... a caminar en llibertat i respecte, amb projectes humans i espirituals comuns. La família no pot tancar-se, s'ha d'obrir, ha de ser acollidora i receptora, compromesa.

Jo no veig que aquest sigui, en la gran majoria, el model de família que es viu, veig més una família, com el lloc de refugi on trobar qui m'ajudi, qui em compregui, qui m'accepti i si això no es dona, miro cap un altre cantó.

En aquest camp, les famílies cristianes tenim molt que fer. Hem de donar exemple.

12.-La qualitat que més aprecia en una persona? El defecte que més detesta?

La sinceritat i el respecte.

La hipocresia i la por al què diran.

13.- La persona que més l'ha marcat?

El meu pare. Home de treball, servei, silenci. Era d'aquells homes que tot ho tiren a la bona part, com deia ma mare; però sobretot home de pregària. Sempre recordaré al pare com l'home que, havent plegat de la feina i abans d'anar a casa, entrava a l'església (en aquell temps les teníem obertes) a fer la Visita al Santíssim i arribant a casa la pregària del Rosari amb família. Al llarg dels temps he descobert que aquesta pregària el va modelar. Va ser un pare que ens va estimar i ens va ensenyar a estimar Déu i els altres.

14.- Els emigrants de l'Orient Mitjà, creu que tenen cabuda a Europa?

Si els deixem, sí. Avui se'ns obren els ulls i descobrim que aquesta Europa si té com diem "arrels cristianes", les té tan fondues que no es noten. Hem explotat els altres pobles amb les nostres Colònies, i quan ja no hem pogut treure'n cap profit els hem abandonat a la seva sort i ara que truquen a la nostra porta no els obrim. Això de cristià, res de res. Sort que el poble, la gent del carrer sí que en té de cristià, encara que no es posi la medalla!" Espero que la força del seny i l'amor s'imposaran algun dia.

15.- L'Església enguany celebra l'Any de la Misericòrdia. Què li suggereix aquesta paraula?

Posar-se a la pell de l'altre i aquella invitació de Jesús "el que estigui net que tiri la primera pedra". I la paràbola del "Fill Pròdig" de la que em fa llàstima el fill gran. Som tants els fills grans!.

16.- Comporta un repte constant el fet de ser sacerdot?

Donar resposta a tota vocació, és un repte constant. El repte de la vocació sacerdotal, al meu entendre, està en la coherència entre el què prediquem i el què fem, i més quan Jesús directament n'advertia a la gent "feu i observeu tot el que us diguin, però no actueu com ells, perquè diuen i no fan" (Mt. 23, 3).

17.- Per acabar, quina nota posaria a tota la feina (Aigua Viva núm. 100) que ha realitzat un conjunt de persones diverses que han treballat en equip, amb sentit de responsabilitat i amb una gran generositat a la parròquia i al poble d'Arbeca.

Un punt per cada número.